

GRANOLLERS COMUNIDAD CRISTIANA

Diàleg amb el lector

Conversa

Pròximament, com en anys anteriors, el jovent de Granollers organitzarà LA SETMANA DE JOVENTUT. Enguany girarà al voltant del tema «diversions» i així sentirem a parlar dels diversos aspectes i formes que prenen les diversions d'avui a casa nostra: cinema, esports, ball, teatre...

La diversió preocupa a tots els joves igualment que a les persones d'edat i per tant aquest és un tema molt freqüent de conversa, però hi han maneres de divertir-se que mereixen molt poca atenció malgrat d'ésser de les més esteses. Una d'elles, potser la més important, és la conversa.

Duran aquesta setmana s'ens parlarà dels perills i els avantatges que representa assentar-se passivament en un cinema, o bé, de com hem d'emprar més correctament les nostres forces en la pràctica d'un esport. Nosaltres agrairíem també, que poguessim redescobrir els beneficis i els inconvenients d'una bona conversa. L'enriquiment que representa per tots els participants el donar i rebre (intercanviar) idees sobre un bon tema (que no sigui el futbol, les dones o bé els motors de costum), amb uns amics escollits (s'han de saber triar) i amb la bona voluntat d'escoltar i de participar en el diàleg.

Seria molt útil aprendre'n i potser una setmana de joventut dedicada a les diversions és un moment oportú.

V Semana de Juventud

3-10 diciembre

Editorial

Tranquilidad

Nosotros, los «occidentales», solemos pensar y actuar como si el centro del mundo y su régimen siguiera en nuestras manos. Como si «nuestra» civilización (por algo es «occidental» y «cristiana») continuara siendo el modelo al que el mundo debiera sujetarse. Naturalmente, el contenido de «nuestra» civilización no sabemos muy bien en qué consiste, pero hay ciertos hábitos, determinadas formas que, aun siendo ya pura exterioridad, nos van sirviendo y creemos que también a los demás pueden servir. Pero, por encima de todo, nuestra civilización lleva consigo el cristianismo —si auténtico o conformado y deformado por siglos y según métodos de exclusivo signo europeo poco importa—.

Las voces que muy de tarde en tarde llaman a «desoccidentalizar» el cristianismo para hacer posible su verdadera dimensión universal —su catolicidad—, tienen poca fuerza (ni la radio, ni la televisión, ni el cine... nos las hacen oír), alcanzan sólo a reducidísimas minorías. En definitiva, pensamos, la vida sigue y a «nuestro» parecer, sigue como ayer y como anteayer, como siempre. Todo sigue igual. No hay motivo, pues, de inquietud.

Pero hay signos de cambios profundos. Y nos conmueven como chispazos esporádicos, incompatibles con la igualdad en el seguir: la inmensa China, bajo Mao, despierta de un letargo de muchos siglos; África se incorpora a la vida mundial con una ebullición que nos pasma y en la América latina, tan «nuestra», el «castrismo» cata honda y rápido —más de lo que nos interesa crear— y su fermento revolucionario predice más transmutaciones que los clásicos «pronunciamientos». Pero sobre eso —viene de tan lejos!— pasamos raudos, y el escalofrío no alcanza al final del almuerzo que ha turbado un momento el acontecimiento plasmado en letras de molde. Más cerca, en derredor nuestro, en nosotros mismos, el fermento cristiano pierde mordiente y queda en fachada que ya ni siquiera oculta un materialismo romo, un vivir positivista cómodamente instalado y poco a poco aceptado y gozado.

Como la tranquilidad nos tienta siempre, preferiremos —una vez dejados de lado aquellos signos inquietantes, venidos de tan lejos (?)—, continuar pensando que, también en nuestro pequeño mundo todo sigue igual. Y ya, reducido el ámbito de preocupación posible, la tranquilidad se nos reforzará en cuanto veamos, en la superficie social, un oleaje de masas, conmovidas en su sentimiento al conjuro de una hábil llamada de un cristianismo a «nuestra» medida. China, África, América Latina... serán incluso los problemas circundantes, nuestros propios problemas los que volverán a las profundidades del olvido. Habrá pasado la pesadilla de un breve momento de incomodidad. Volveremos a estar tranquilos y pensaremos, calmosamente, con el dulce sabor de las anticipaciones, en la excursión del domingo, en el próximo espectáculo... para, después, casi inmediatamente —no conviene dejar volar en exceso la fantasía,— adentrarnos de nuevo en «nuestro» negocio, en «nuestra» tarea cotidiana, que, por algo, es «nuestra» ocupación, «nuestra» preocupación más importante. Y así, también, progresa (?) «nuestra» civilización.

Cultos de la Semana

Hoy, Domingo XXVI después de Pentecostés, cultos según el horario de los días festivos.

CAPILLA COLEGIO HNAS. CARMELITAS. Durante los días 22, 23 y 24 del corriente solemne función de las Cuarenta Horas con Exposición de S. D. M. después de las Sta. Misa, durante todo el día.

A las 6'30 de la tarde Trisagio cantado, visita y reserva.

PROXIMO DOMINGO. La Escuela Municipal de Música y todas las agrupaciones musicales de la ciudad celebrarán el próximo domingo la festividad de su patrona Sta. Cecilia. A las 9'30 de la mañana Misa Cantada y sermón. Se cantará la «Misa Pontificalis» de L. Perossi.

Acción Católica y Asociaciones

Hoy Domingo a las 6 reunión de los Celadores del Apostolado de la

Oración

Horario de Cultos

DOMINGOS Y DIAS DE PRECEPTO: Misas: 7, 8, 9'30, 11, 12, 13 y vespertina a las 8. *Confesiones:* durante las misas. *Comuniones:* dentro de la misa. *Rosario:* a las 7 tarde.

DIAS LABORABLES: Misas: 8, 9 y vespertina a las 8'30. *Confesiones:* de 7 a 10 de la mañana. *Comuniones:* dentro de las misas y cada quince minutos fuera de las misas. *Rosario:* a las 7'45 tarde.

Colectas y Donativos

Pro Reconstrucción Templo, (día 12 nov)

1 293'30

Día del Papa

2 706'30

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Horario de Misas. Los días festivos, a las 8, 10'30 y 1. Los días laborales, a las 8 de la mañana.

Sto. Rosario, los días festivos a las 5 de la tarde. Los sábados, a las 8 de la tarde.

Catecismo. En el barrio «Xarlet» a las 11'30 de la mañana y en la Parroquia, a las 3'30 de la tarde.

Reuniones

Sábado, a las 8'45 de la noche para los jóvenes
Domingo a las 11'30 de la mañana, para los Aspirantes
« 9'30 de la mañana para los jóvenes.
« 11'30 para las Aspirantes.

Misas. Lunes, dantis. Martes Juan Boada. Miércoles y Jueves, dantis. Viernes, Francisco Mulleras. Sábado, a la Virgen de la Merced.

Donativos para la Iglesia. J. R. 30 ptas. M. O. 200 ptas. Fam. B. 100 ptas. M. M. 100 ptas Fam S. 50 ptas.

Qué es la Parroquia Los cristianos no pueden desentenderse de la Parroquia. Hay quienes no tienen concepto alguno de la Parroquia ni les interesa; hay quienes tienen de ella conceptos meramente sentimentales o de tradición; y finalmente quienes la consideran como oficina de servicios religiosos. El cristiano culto sabe que la parroquia es una porción de la Iglesia con personalidad y características propias, compuesta por un pastor y sus ovejas, un fin, unos medios y unas responsabilidades específicas. Es como una gran familia y por ello no parece del todo inapropiado el nombre que hoy día se le da de «familia de Dios» (Del Pron. de la Fa. Cris. del E. R. Sr. Obispo de Vich.

El próximo viernes día 24 en el Templo Arciprestal

Solemne Plegaria Colectiva

por la eficacia apostólica
de la

V Semana de Juventud

Dirigida por el Rvdo. Dr. **Juan Batlles**, Consiliario Diocesano de los J. J. A. C.

¡Militante! ¡Católico!

No faltes - Unete a la plegaria comunitaria por la juventud de Granollers.

Parroquia de San Esteban

Bautismos

Francisco-José Galera García; José Subirá Clos; Domingo Valls Dedeu-María Sola Serrano; Julia Casas Gay; Claudio Sentí Ruera; Francisco Encinas González; Ana M.ª Grau Aragall

Matrimonios

Joaquín Duarte Iglesias con Carmen Martín Serrano; José Ribell Parcet con Mercedes Martí Alier; Jaime Salom Redín con Ana M.ª Clotet Sagot; Antonio Zamel Sanfernando con Carmen Villa Pineda.

Defunciones

Buenaventura Camprubí Costa (Extremaunción); María Casas Torras (Todos los Sacramentos); Ana M.ª Reyes Lozano (Párvulo); Justa Lacomia Escartiu (todos los sacramentos).

Proclamas matrimoniales

Juan Rof Danti y Margarita Rosás Brutau Jaime Virgili Angelet y Montserrat Pagés Corominas.

Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

Proclamas matrimoniales.

Manuel Mancera Muñoz con Concepción Romero Moreno Pablo Amores Terrón con Felisa Santano González Manuel García Sánchez con Francisca Porta Otero. Ginés Clemente Valverde con María Gloria Santos Varela.

Café-Restaurante

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas Helados

Refrescos Batidos

Desayunos Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

La civilización de las diversiones

V Semana de Juventud

Ningú no és antipàtic

Ens és molt fàcil donar un qualificatiu a una persona sense pensar en la trascendència que pot tenir la nostra opinió.

Sonvint si algú no ens «cau» bé li penjem l'etiqueta: «antipàtic», com si això fos una característica de «l'acusat».

Segurament la simpatia prové de nostre funcionament intern, però moltes vegades veiem a les persones no tal com són sinó tal com ens ha semblat que són.

Creo que si trobem antipàtica a una persona és nostra la culpa. Pot ser més o menys sociable però mai antipàtica.

Es natural que a un caràcter tancat, introvertit, li sigui molt difícil desenrotllar-se en un ambient i necessiti un gran esforç d'adaptació. Si no ajudem a aquest caràcter és molt possible que aviat es desanimi i s'enrosqui encara més dins la seva closca, si es dona compte que als altres el defugen perquè és «antipàtic».

Potser una persona és més o menys «simpàtica» segons el contacte que hagi tingut amb els altres. Si no ha tingut ocasió de fer serviraquest d'ò, que en diuen «de gens» es trobarà desplaçat quan el treguin o surti de la barraqueta d'on fins ara no es movia.

M'ha fet gràcia una anècdota d'una estrella cinematogràfica que deia que no tenia necessitat de mirar-se al mirall. Li calia només observar l'expressió de les altres dones quan la veïen. Si era massa alegre i amable, malament rai, si el semblant s'els hi enfosquia, podia estar tranquil·la, perquè era que ella les eclipsava.

Aixís com no és aquesta una posició cristiana, doncs, per un cantó està basada en l'enveja i per l'altre en l'orgull, tampoc ho és la nostra moltes vegades. Si una persona al tractar amb nosaltres ens sembla antipàtica vol dir que no ens hem pas esforçat massa per ésser simpàtics i la seva impressió de nosaltres no serà gaire llunyana de la que ella ens ha donat.

Estic segura de que el «paper» que ens fan els altres és exacte al que els hi fem nosaltres. El seu posat depèn del nostre, el seu somriure, del nostre. Els altres són el nostre mirall. No és pas possible fer «cara espessa» a algú que ens tracta amb amabilitat. L'arrel d'aquesta paraula és la mateixa que la de «amor» i a una persona que estimem no li posem pas mala cara ni diem d'ella que és antipàtica.

Som germans de Crist i justament el seu testament diu: «Estimeu vos els uns als altres com jo us he estimat» i això estem segurs de fer-ho sempre?

Marina

En el meu nom

«Allà on dos o tres estan reunits en el meu nom, yo estic en mig d'ells» Lo que és verdaderament important és que estiguin reunits en el Teu nom. No simplement el fet d'estar reunits. Amic lector, no has observat que no hi ha res que engrandeixi tan la teva ànima com el trobar-ne un altre?

Es una persona. Té un cos més o menys agraciad, poc interessa. Parlem una estona. I vaig veient que la seva ànima va entrant dins la meua. Sembla que ya no existeixi el seu cos, ni el parlar de coses sense cap transcendència ni els temes impersonals. Es la seva ànima que està allà i sintonitza amb la meua perquè els horitzons són els mateixos que els meus. Sembla talment que mirem un mateix paisatge.

No és companyerisme, únicament. L'home té necessitat d'altri, no pot soportar l'estar tot sol. El caminar, el viatjar acompanyat fa el camí més lleu. El cantar junts dilata el pit i dona alegria a la vida. La soletat pesa.

Però això no és amistat. L'amistat és un altre cosa.

Quan estic convençut que ningú dels que m'envolten tenen el mateix pensar que jo de sobte trobo qui em comprén i reacciona de la mateixa manera, quelcom s'o-

bre en mi, i em converteix en un altre home. Aleshores tinc un amic.

Però fins on serà la nostra amistat si trobo una persona que té la mateixa aspiració de viure en Tu; si la crida divina el conmueu com a mi; si trobo en ell el somni d'una vida grandiosa a la mida de la teua ànima de Home-Déu.

L'amistat fonamentada en Déu és el desig suprem d'una ànima que val. Per això dius: Allà on dos o tres estant reunits en el meu nom, allà hi soc Jo.

Beneit siguis, Senyor, si poses en el meu camí un amic, en el que hem trobi, no tal com sóc, sino tal qual voldria ser.

Beneit siguis, pels esposos, l'amor dels quals també és amistat, que fonamentan l'amor principalment en la fusió de llurs ànimes empeltades de la teua Gràcia.

Beneit siguis, Senyor, per aquells que troben el seu germà o germana una amic, fruit de la confiança i familiaritat que ha regnat en la llar pairal.

Beneit siguis, Senyor, per totes les miasmes que ennobleixen la vida.

Beneit siguis, perquè has vulgut estar-hi present...

Mn. M. Filella.

L'actualitat té un nom: Quasimodo

Barcelona ha rebut, aquests dies, la visita d'un poeta.

Aparentment, ben poca cosa enmig del gran i incessant remolí d'esdeveniments que omplen les planes dels periòdics.

No obstant, al centre de cadascun dels fets que acaparen l'atenció de la premsa mundial hi ha un home, una criatura de Déu, que sofreix fam, pressió, por, opressió...

I aquest mateix home és precisament, també, el centre de l'obra poètica de Salvatore Quasimodo, el Premi Nobel de Literatura de l'any 1959, incorporat recentment a les nostres lletres en magnífiques versions de Tomàs Garcés i de J. M. Bordas.

Poeta no pas alegre —qui pot ser-ho de debò si pensa realment en l'home?— sinó més aviat melangiós, però ple d'una serena confiança en els seus semblants.

La proximitat física del poeta durant aquests dies d'estada a Barcelona, la proximitat dels seus versos, que podem llegir en la nostra llengua en les versions abans esmentades, i, en definitiva, la proximitat espiritual de Quasimodo, íntimament preocupat per l'home d'avui, ens ha temptat de portar el seu nom a les nostres planes en unes hores de dolorosa emoció per l'assassinat, al Congo, dels tretze aviadors com patriotes del poeta.

La salvatjada dels congoleseos retorna a les nostres oïdes aquells versos de Quasimodo, que ja havíem transcrit en aquestes pàgines: «Has occit altra volta, com sempre, com occiren els pares, com occiren els animals que et veïen per primera vegada».

Alcem, amb la del poeta, la nostra veu, per tal que els fills oblidin els «núvols sangonosos», i no arribi a cap més home la flaire de la sang del germà.

Campanya Juventud

Para ti, Joven:

La juventud es la vida ardiente que brota; es el porvenir que se abre inmenso, el sueño que tu alma guarda como un tesoro, cuya deslumbradora belleza revelarán los años venideros.

Na te pierdas entre esa juventud de la que se ha dicho «que tiene por alma una máquina de calcular al servicio del placer. Tu vida es una obra de construcción y no debes relegar a mañana este empeño fundamental. Podría ocurrir que fuese ya tarde. No sabes lo que el porvenir te reserva. Y serás, seguramente, inferior a tu obra si desde hoy no empiezas a prepararte.

Ven y nos preparemos juntos, unidos en el mismo ideal.

Ven y dialogaremos en voz alta en nuestra **V Semana de Juventud.**

Este año trataremos sobre las **Diversiones.**

¿Te extraña que pongamos como «slogan» **«Alegremos nuestras diversiones»?**

¿No has experimentado nunca la amarga sensación de vacío que oculta una falsa alegría?

Y sin embargo, las diversiones son

Una fuente de auténtica alegría

Una fuente de amistad

Una necesidad del espíritu

Educa la voluntad y forja las virtudes

Fomenta el conocimiento recíproco entre los hombres

Desarrolla la personalidad humana

Acuérdate:

V Semana de Juventud

3-10 de diciembre.

cada setmana un llibre

Picasso

No fa gaires mesos, l'Editorial Argos, de Barcelona, ha iniciat una nova col·lecció, que ha batejat amb el nom de «*Magia del color*». Com ja es pot suposar, està integrada per llibres que parlen de l'obra d'artistes pictòrics.

Si les dades que posseïm s'ajusten a la realitat, fins el moment actual ha publicat tres volums, dedicats respectivament a *Picasso*, *Kandinsky* i *Chagall*. I s'anuncien, com d'aparició imminent, dos més: *Van Gogh* i *Degas*. Es tracta d'uns volums, d'un centenar de pàgines cada un, editats pulcrament, enquadernats en tela i redactats per bons especialistes francesos. A tots ells figuren trenta-sis reproduccions en color, seleccionades entre els millors quadres de cada artista, per cert força reeixides tipogràficament. I el preu és molt assequible a totes les butxaques: 95 pessetes exemplar.

Hem escollit, avui, el volum referent a *Picasso*. En primer lloc, perquè es tracta d'un pintor espanyol. Després, perquè hem cregut que parlar d'ell, encara que fos en forma indirecta, o sigui, per boca d'altri (nosaltres no tenim prou coneixements ni autoritat en la matèria), era una manera modesta de contribuir a la felicitació universal que ha rebut, amb motiu de complir els vuitanta anys de la seva vida.

El text d'aquest llibre és original de l'hispanista i erudit francès Jean Cassou. No ha volgut fer cap biografia. Més aviat, una monografia que fos més que res un estudi històric de l'obra picassiana, i, sobretot i preferentment, un retrat moral d'aquest artista tan singular i tan fora de sèrie.

Amb un llenguatge florit, ric en exquisitats literàries, Cassou ens fa conèixer els factors essencials de l'operació creadora de Picasso. Analitza les fonts de la seva inspiració i també la psicologia recòndita del seu esperit. I ens dona una visió, esquematitzada, però clara, d'allò que podríem dir-ne el «secret» de Picasso.

Es molt interessant el primer capítol d'aquest breu estudi. Cassou el titula *Las soledades de Picasso*. Diu que el concepte de solitud és sempre el punt de partença per a conèixer, en la seva íntima entranya, un geni espanyol. I Picasso queda també inserit dins d'aquesta regla. El seu nom encén arreu

entusiasmes vibrants o bé aixeca forts penjaments i injúries. Ningú no es queda al marge. Ningú no resta indiferent. La polèmica sorgeix inevitable. I no obstant, Picasso és i serà sempre l'home més solitari de la terra, malgrat la immensa munió d'amics vells i fidels, malgrat els seus afectes i passions, les seves crisis sentimentals, les seves manifestacions polítiques.

El destí de Picasso, diu Cassou, és trencar amb allò «possible» i «durable», anorrear-ho amb aquest terbolí de la solitud que porta dins. No es llança, com molts artistes, envers cap fórmula ni estil. Enlloc de perseguir les lleis de l'univers i de trobar el contacte amb la ment i el cor dels homes, Picasso farà tot el contrari: trencarà continuament aquests contactes, i no conservarà, per a ell, altra cosa que la violència d'una irreductible i magnífica solitud.

Segueixen després deu capítols més, curts naturalment, però molt interessants, que ens acaben d'arrodonir les idees i reaccions del creador del «cubisme», d'aquest home que, segons molts crítics, ha dominat el nostre segle amb el seu poder extraordinari, conjuntament amb Henri Matisse, capdavanter del «fanvisme».

L'assaig acaba amb un resum, on Cassou sintetitza les principals característiques d'aquest artista genial, «*hombre viejo sin edad, independiente de todas las edades como lo estuvo en su infancia y juventud, que no cesa de inventar. Pasa del alumbramiento de un mundo al parto de otro, animado de insaciable curiosidad, apasionado siempre por todos los oficios, transformando las técnicas, cogiéndolas a contrapelo, mezclando los ingredientes... Tan fecundo en sí mismo que su sola presencia en algún lugar la fecunda y multiplica*» M.

Fitxa del llibre **CASSO**. Text de Jean Cassou. Traducció al castellà per Javier García. Librería Editorial Argos, S. A. (Barcelona). Volum nº 1 de la col·lecció «*Magia del color*» 36 reproduccions en color. 1ª edició agost 1961. 86 pàgines 95 pessetes.

PHILIPS

DISTRIBUIDOR OFICIAL:

Martín Font

Generalísimo, 9

GRANOLLERS

Les noves generacions

(Continuació)

C) En quant a la forma corporal, els infants són més alts i espigolats que els de fa cinquanta anys. Existeix una tendència vers la «leptosomatització» de la figura. Les nenes es fan dones més aviat que abans, almenys somàticament parlant. Amb l'allargament de la figura han ocorregut altres desplaçaments en els nivells biològics: ha augmentat la labilitat vegetativa i endocrina i, en general, l'excitabilitat nerviosa és més gran. Es a dir, els nens actuals són més «nerviosos». Però, són més llestos o més enfavats?, ens podríem preguntar.

D) Els nens actuals tenen menys capacitat per a l'aprenentatge de coneixements formals (percepció i comparació de formes, representació espacial, etc.), de llenguatge (empobriment en la capacitat de parlar, uniformització del mateix, pèrdua de la fantasia creadora en el pla literari, etc.). En canvi, tenen millor capacitat pràctica (treball manual, esport), tècnica (comprensió de les màquines) i organitzadora (millor encaixament en les organitzacions juvenils).

E) Ha augmentat en els nens actuals el perímetre de llur comprensió; però, en la mateixa proporció ha disminuït llur capacitat d'intel·lecció, de «intus llegere», de llegir per dintre. L'acumulament d'estímuls a què estan sotmesos exigeix un augment de llur perímetre de coneixement, a ensems que disminució en la seva densitat.

F) L'estudi psicològic dels nens actuals a l'edat escolar, mostra que, en general, tenen més reduïda capacitat per concentrar-se i una més intensa fatigabilitat, de tal manera que, a la llarga, el treball resulta més lent, per la necessitat d'intercalar més pauses i interrupcions. Són, en canvi, més ràpids en les reaccions momentànies.

G) Existeix un augment en la distància que un hom pot fàcilment establir a la mateixa classe entre els bons i els dolents estudiants, entre els bons i els mals alumnes. Els mals alumnes són pitjors que fa trenta anys, i els bons són millors. La dificultat pedagògica que presenten és evident. A On posar el nivell de l'ensenyament?

H) Aquesta dispersió també hom ha d'establir-la entre els diversos talents i capacitats dels infants. També hi ha una diferència gran en els interessos. Gairebé no es troba res que pugui interessar a tots els alumnes d'una mateixa classe. En una societat tan mòbil en la projecció de la seva atenció com la nostra, aquesta mobilitat repercuteix sobre la vida de l'escola.

Existeix una certa moda en les qüestions que interessin als escolars. També han augmentat les diferències entre els dos sexes. Els nens són més objectius i, en canvi, les nenes són molt més subjectives i personals que abans.

Com el lector ha pogut fàcilment comprendre, aquests coneixements que el prof. Lòpez Ibor posa al nostre encalç, no són suficients ni de bon tros per a bastir les premisses, de les quals anteriorment parlava. Però, és necessari bastir-les, perquè és necessari fer reeixir els nostres infants i adolescents en aquesta època de decadència històrica i de transició. I com que per a salvar-los allò que ens fa falta és la capacitat immensa de la virginitat del nostre amor i, per altra part, sense coneixement no hi ha amor; per això li suplico que procuri ampliar, en la mida de les necessitats presents, els coneixements que fan referència integralment a la vida de la seva vida i al fruit beneït del seu amor, tant si és infant com adolescent.

E. P.

I Curset «Il·lustrem la nosta Fe»

L'Infant i el Catequista

Nocions de Pedagogia religiosa

per Mn. Miquel Badosa, Arxiprest

Dimecres, Dijous i Divendres d'aquesta setmana a les 9'30 del vespre

Sala de reunions de la Casa Parroquial

Christmas...

Se están acercando ya las fiestas de Navidad, llenas de paz y de alegría en la intimidad de cada hogar, días que nos llevan, con la venida del Mesías, una serie de ocasiones para renovar nuestra rápida vida diaria.

En estos días recordamos a los amigos o familiares que hemos tenido casi olvidados durante todo el año, ya que poco contacto hemos tenido con ellos o sirven para unirnos más a los que cotidianamente tratamos. El «enlace» para dar constancia de nuestra amistad es el Christmas o felicitación de Navidad (Christmas nos suena mejor porque es más corto o quizá porque es un vocablo extranjero, pero estamos habituados a él y hasta lo encontramos más simpático), tomando cada año más auge en nuestro país esta bella costumbre de desear paz y prosperidades a nuestros semejantes.

Granollers va a tener para estas Navidades un importante concurso de Christmas en el que concurrirán artistas de toda España, por lo que tendremos ocasión de ver de cerca las últimas tendencias y estilos del Christmas español, que poco queda reflejado en las ediciones que salen al mercado.

Este concurso está organizado por el grupo BOULMICH; bajo el patrocinio del Excmo Ayuntamiento y con la colaboración del museo de Granollers. BOULMICH es un grupo de jóvenes inquietos de nuestra ciudad con ansias de hacer muchas cosas).

Este concurso-exposición de Christmas I Premio Boul'Mich', tendrá como marco los salones de la casa de Cultura San Francisco de la Fundación P. Maspons y Camarasa y será dotado por **5 premios en metálico por un valor de 8.000 Ptas.** distribuidas de la siguiente forma: 1º. Premio Boul'Mich; de 3.000 Ptas., 2º premio, Museo de Granollers, de 2.000, 3º. premio, Amigos del Arte, de 1.500; 4º premio Sr. P. Maspons y Camarasa, de 1.000, y 5º. premio, Asociación Cultural, de 500 Ptas.

A los granollerenses sólo nos resta desear a este primer premio de Christmas Boul'Mich' que tenga la continuidad que los organizadores desean y lo podamos contar como tradicional en nuestras fiesta de Navidad.

E. G.

¡Joven! ¡Muchacha!

Es una semana para ti

Acuérdate:

3 - 10 diciembre

Onomástica del Sr. Arzobispo

El pasado viernes festividad de San Gregorio Taumaturgo, celebró su onomástica el excelentísimo señor arzobispo-obispo doctor Mourego. Todos los barceloneses tuvieron ocasión de testimoniar su sincero homenaje al padre y pastor de la diócesis, cuando está en la memoria de todos, la unánime manifestación de afecto que la diócesis le tributó con motivo del venticinco aniversario de su consagración episcopal.

Granollers, comunidad cristiana felicita fervorosamente a su Obispo y desea que por muchos años pueda seguir rigiendo los destinos espirituales de nuestra diócesis.

Mujeres de Acción Católica

El miércoles día 22 la Misa vespertina se celebrará en sufragio de las socias de Acción Católica fallecidas durante el presente año.

- Dña. Elena Montañá Guasch.
- Dña. Buenaventura Coll Milá.
- Dña Teresa Fusté Rius.

E. P. D.

Hacia el Invierno

La Primavera se nos presenta casi siempre de improviso. Conocida es aquella frase: «no se cómo ha sido, pero la Primavera ha venido»... No sucede generalmente así con la llegada del barbudo invierno y decimos barbudo porque así parece queda mejor retratado. Casi desde la festividad de Todos los Santos, cuando empiezan nuestras calles a oler a castañas asadas, melidos en la estación otoñal, empezamos ya a sentir la proximidad del invierno que un día sí, otro no, nos va enviando misivas anticipadas de sus atribu-

tos, mensajeros fugaces de su gélido ejercicio. Claro está que en medio de todo ello llega todos los años aproximadamente el veranillo de San Martín, pero que a la postre no es más que uno de los últimos estrotores del tiempo que va a sucumbir.

Esta semana está situada dentro de este tiempo --puente con el invierno-- que aunque le falta un mes para llegar oficialmente, ya empieza a hacernos sentir «su personalidad». Prueba de ello es que en nuestros lares vamos previniendo la defensa pasiva con toda actividad y así vemos como se levantan los cañones de las estufas lanzando las primeras bocanadas de humo al aire y las despensas o cuartos traseros van llenándose de la correspondiente provisión de materias de carga en forma de cáscara de avellana, tacos de madera, serrín o carbón, según sea el sistema de aparatos escogidos. Es al llegar estos días que corremos a buscar al «lampista» o al cerrajero para que nos arregle la estufa que desde el año pasado tal vez teníamos estropeada, pero que al igual que con el pago de la Contribución esperamos los últimos instantes para poner en condiciones.

En este ambiente ante-invernal, desde este rincón, solamente se nos ocurre, después de recoger el hecho como el rábano por las hojas, a falta de otra cosa, desear a nuestros amables lectores como en otras ocasiones parecidas que tengan una buena entrada de invierno y no les coja demasiado desprevenidos.

Té la palabra el lector

De la «camarilla» al crítico de cine

Sr. Director del Semanario.

«Granollers Comunidad Cristiana.»

Muy Sr. mío: En diversas ocasiones las páginas de nuestro semanario, han sido tribuna de propaganda para determinados artistas que como todos, tendrán sus admiradores y detractores.

Bien está la crítica o el comentario so-

bre una obra, pero la Propaganda que se hace da la impresión de camarilla y molesta, pues somos muchos que tenemos amigos o acaso parientes, a quienes recomendar

Y, ya que de propaganda se trata, sería de agradecer que el comentarista de las películas que se proyectan en las pantallas locales, frenara sus entusiasmos por las que están catalogadas con 3R y 4, por muchos que sean sus aciertos técnicos.

Con el buen deseo de no haber molestado a nadie les saluda muy atte.

«Sinceridad»

Nota de la Redacción. No, nos ha molestado. Pruebe: ahí va su carta íntegra. No nos hemos constituido nunca en «camarilla», ni hemos la propaganda de nada, ni de nadie. (Está sólo la publicidad, pero ya va separada del resto y es una fórmula de ingresos que no nos es posible evitar ni desdennar). Puede que Vd. no nos crea, pero puede estar segura que también nosotros, en todo, ponemos la máxima sinceridad. (Aunque no firmemos así, porque no nos consideramos su encarnación). En cuanto a «frenar los entusiasmos» de nuestro comentarista de cine, diremos: 1º ya está bastante frenado por el poco espacio que puede dedicar a las críticas; 2º repase por favor, Sra. «Sinceridad», los comentarios de las películas 3R y 4 (estas últimas tan escasas que no hay ninguna desde el nº549) y comprobará que no entendamos el porqué de las manifestaciones que hace. ¿No se habrá equivocado de publicación al remitirnos su carta?

CARBÓ

Clavé, 36
Telf.: 423
Granollers

más comodidad para usted...

Lavadoras a BOMBO Con Rotación dos Direcciones

**Ropa más limpia... superior DEMOSTRACIONES:
a toda otra forma de lavado HOGAR LUZ**

**C. Clavé, 47
Granollers**

Balonmano

Un acontecimiento deportivo alcanzó, el pasado sábado día 11, en nuestro Pabellón Municipal, el más superlativo de los grados: por segunda vez, nuestro Balonmano Granollers fue el representante de España en la III Copa de Europa, por lo que nuestro equipo se afirma como el indiscutible número uno español en dicho deporte, cosa que enorgullece no sólo a los jugadores y seguidores del equipo, sino a la población entera.

Como comentario a la jornada hemos de señalar el acto de entrega de recompensas de la Federación Nacional de Balonmano, y por parte de su Presidente, a los que se han hecho acreedores de las mismas, eu méritos a su labor en pro del Balonmano. Destacamos el premio que recibió nuestro Presidente, Don Emilio Botey, el cual se llevó la mayor ovación de la noche. También recibió justo premio el directivo local Don Victor Rodriguez. A ellos nuestra felicitación y nuestro homenaje.

El partido que nos enfrentó al «Stade Marocain resume su historia en el resultado 28 - 13, a favor de nuestro equipo. El encuentro tuvo un cuarto de hora inicial de evidente igualdad en el marcador, para después degenerar en auténtica goleada. Los marroquíes se nos mostraron como auténticos debutantes, faltos de recursos tanto técnicos como tácticos; podemos ensalzar su pundonor y deseos de lograr un resultado satisfactorio, pero no salieron muy airosos de su empeño. En el ataque fueron nulos y sus goles parecían más bien producto casual, que no acierto atacante; en la defensiva estuvieron algo mejor, aunque ol-

vidaron demasiado el área, así como el contraataque contrario.

Nuestro equipo (todos aprobados) se empleó al máximo, y si alguno no rindió lo que era de desear, no fue por falta de empeño y voluntad. Además de salvar la eliminatoria con la brillantez del resultado, ello les acreditó para el aplauso general.

Futbol y Baloncesto

Pasando a otra actividad deportiva, en fútbol el C. D. Granollers logró un importante empuje en campo ajeno, a costa del San Andrés, lo que permite a nuestro equipo rehabilitarse, ante su afición, de la derrota anterior frente al Gerona.

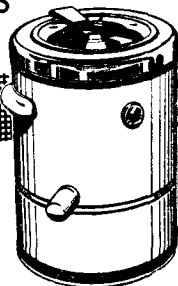
En Baloncesto, triunfó el equipo local contra el C. B. Vich, por un amplio margen, lo que refuerza en marcha ascendente en la actual competición, y afirma al equipo en sus aspiraciones al ascenso.

J. C.

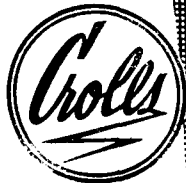
SECADORAS CENTRIFUGAS

5
MODELOS

desde
3.991
ptas.

ALTA
ESTABILIDAD
En 3 minutos,
la ropa a punto
de plancha.

DISTRIBUIDOR
EXCLUSIVO

Segismundo
RIERA

Clavé, 8 y 16 - Tel. 321
GRANOLLERS

El mejor servicio - Los mejores precios

Alegremos nuestras diversiones
V Semana de Juventud

LA MASCARA SUBMARINA (3)

Guy Green (Mundial) Film policíaco inglés basado en la presentación minuciosa de un par de crímenes. Es un buen film policíaco con un ligero suspense que está dirigido correctamente. Nada más.

MAS ALLA DEL MISSOURI (2)

William A. Wellman (Principal). Film de aventuras del año 1953. Cazadores luchando contra la naturaleza, las fieras y los indios. En correcto tecnicolor. No está mal.

LAS CHICAS DE LA CRUZ ROJA (2)

Rafael J. Salvia (Canigó). Cuatro historias de señoritas postulantes en el día de la banderita. Ambiente castizo madrileño, Un poco de simpatía, varias vistas de Madrid y... nada más.

MUSICA EN LA SANGRE (3)

Geza Von Cziffra (Mundial) Argumento algo sentimental y un poco cómico barato que sólo sirve de base para una serie de números musicales de revista. Carece de originalidad y de verdadera gracia, y resulta demasiado largo. Es un film en color bastante vulgar.

FORT BRAVO (2)

John Sturges (Canigó) Es una película del oeste ya vieja (1954) hecha con el oficio y la técnica normal en estos films. Distráe.

EL COLOSO DE RODAS (3)

Sergio Leone (Astoria) Poco cosa tiene de español este film presentado en la V semana de cine español de nuestra ciudad y sí mucho de italiano. Es una cinta espectáculo, demasiado larga y demasiado pueril. Le sobra mucho cartón. Quiere ser un film de época espectacular y colosal y se queda muy corto.

EL HOMBRE DEL F. B. I. (3)

Patrice Dally (Principal) Película policíaca barata, Eldie Constantine hace de super detective, mantiene superpeleas y pega superpuñetazos. Es completamente pueril.

LOS DESAMPARADOS (2)

Antonio Santillan (Astoria)

Semana próxima

EL CAPITAN JONES (2)

LOS QUE NO PERDONAN (3)

39 ESCALONES (3)

DERBI
65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso IV, 61 - GRANOLLERS - Tl 300

Diàleg amb el nostre temps

El títol general d'aquestes línies és el de la *Setmana d'Intel.lectuals catòlics* que s'ha celebrat a París. Ha estat —només calia veure els títols de les diferents sessions— una bona i aprofundida crida contra les exclusives. En tots els terrenys —del polític al de l'espiritualitat— s'ha insistit en el fet de la possibilitat per als cristians de posicions ben diverses («un esperit, unes espiritualitats»), era una de les darreres conferències i, per això mateix, de saber-se situar en posició de diàleg amb els fets, amb les realitats del nostre temps. Per fallar en aquest punt, J. L. L. Aranguren —únic estranger que hi participava— ha fet un pronòstic pessimista sobre el cristianisme. Pronòstic pessimista al qual, però, més d'una realitat actual penssem ara en Cuba— li dona raó.

Alemanes, bicicletas y salud.

1960: 1.100.000 bicicletas fueron vendidas en Alemania. En lo que llevamos de 1961, la venta ha aumentado ya en un 13%. La razón: prescripción médica, porque conviene un pequeño ejercicio físico. Naturalmente, los fabricantes, con buena vista, han aprovechado la ocasión y lanzado su *slogan*: «Quien pedalea vive más».

He aquí, pues, cómo la bicicleta no es signo de subdesarrollo sino todo lo contrario. Claro que el pedaleo, por buenas y llanas carreteras, y con tiempo sobrante, es, eso sí, un lujo que no todos los países pueden permitirse.

El mejor surtido - Los mejores precios

8 - Granollers

Qui se serveix de qui?

En François Mauriac, ficant-se en el terreny polític, censurava tots aquells que consideren que la política té una moralitat apart, que s'avé amb la injustícia o el menyspreu de la persona humana, mentre, en realitat, no hi ha més moral cristiana possible —en tots els terrenys— que la del Sermó de la Muntanya. L'haver-se escindit de tal manera el pensament i l'acció cristiana, el feia dir: «L'occident cristià ha mancat la seva vocació. Desgraciat d'ell, perquè només ha evangelitzat a mitges! Déu tenia necessitat dels homes i els homes s'han servit de Déu!».

Encara hi som a temps?

Els fets denunciats existeixen arreu, volguem o no veure'ls, ens agradi o no d'adonar-nos-en. El problema, ara, és la revisió possible. Revisió a tots els nivells. Revisió, per tant, al nivell individual, al de cadascú de nosaltres. Si el P. Daniélou deia que si Sant Tomàs hagués viscut ara hauria tret bon partit de la filosofia de Husserl o de Merleau-Ponty (aquest, un existencialista francès, mort fa poc), nosaltres bé podem fer l'esforç de treure partit d'aïllò que el nostre temps, aquest ben concret, en el qual vivim, ens ofereix. També és un do de Déu.

Estado y opinión

Tanto más perfecto será el Estado cuanto con más facilidad puedan los hombres expresar su opinión y hacerla valer, en orden al bien común, especialmente cuando se trata de imponerles deberes y sacrificios. Debe, el Estado, promover la opinión pública, procurando que contribuya positivamente al bien de la sociedad. Pero atentaría contra ese bien si, de alguna manera, la anulara o sofocara hasta hacerla prácticamente inexistente.

«Breviario de pastoral social»
(Episcopado Español. 1959)

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Consenso Eclesiástico

Depósito legal: B. 15969-1960

GRÁFICAS PADRE KOLBE

L'insult ignorant.— Algunes revistes barcelonines han iniciat una campanya contra l'art actual. Com que l'art actual té tantes flaqueses i tants defectes com el de qualsevol altra època (això és el menys que ens sembla que pot exigir-se que els detractors sistemàtics concedeixin), no hi hauria res a dir si les crítiques fossin fetes per persones que coneixen —encara que només fos una mica— l'art actual. Però no. La tècnica és senzillament la de l'insult groller, amanit amb un total desconeixement de les coses. Un exemple, que volem assenyalar precisament perquè es tracta d'una publicació que arriba a les cases de gairebé tots els nostres exercitants: la revista *PERSEVERANCIA*. Número d'octubre: un article que firma C. Santamor. Títol: «Arte ABSTRACTO y MODERNISTA e imágenes sagradas». El començament del segon paràgraf diu així: «¡Arte abstracto! ¡Qué bien le cuadra el nombre a este estilo «surrealista», es decir, que está por debajo de lo real...!» Més val no seguir. La ignorància, aquí, és de campionat. Primer, equipara «abstracte» a «modernista», quan el modernisme és estil ben concret, nascut gairebé amb el nostre segle i un dels cims del qual és, precisament, Gaudí. Segon, «abstracte» és també equiparat a «surrealista» (ll), com si diguéssim: Dalí i Tàpies, una mateixa cosa. Tercer, «surrealista» diu que significa per sota de la realitat, quan és precisament tot es contrari: «sobrerrealisme»; la paraula fou inventada pels francesos (A. Breton) i qualsevol estudiant de francès, al primer mes de classe, sap que «sur» vol dir «sobre». Abans d'aquestes barrabassades, l'autor ha cedit a l'insult qualificant de «bellaqueria» allò que fan els «abstractes». Entre aquests «bellacos», que l'autor, ens diu que deixarien de fer allò que fan si preguessin abans de realitzar les seves obres, s'hi deu trobar —per exemple— Fray Casto del Niño Jesús, carmelita, poeta (abans d'entrar a l'ordre firmava amb el seu nom: Julio Maruri) i pintor abstracte, el qual en fer-se carmelita, ha consagrat tota la seva vida a l'oració. Cal, doncs, abstenir-se sempre d'insultar i, també, tenir una mica d'informació, per elemental que sigui, abans d'organitzar el batibull, fruit d'ignorància, que Santamor ofereix a PERSEVERANCIA.

V.